

Bemærkninger til forslaget

Det er forslagsstillernes principielle opfattelse, at staten ikke på samme tid skal regulere en sendeflade og pålægge kommercielle medievirksomheder programforpligtelser, samtidig med at staten opkræver en afgift for sende- eller netværksstilladelse. Man må træffe et valg. Enten opstiller staten programmæssige forpligtelser, eller også opkræver den koncessionsafgift for benyttelse af en offentlig frekvensressource. At gøre begge dele påvirker stationernes økonomi i en sådan grad, at de ikke er rentable. Flere lokale tv-stationer har måttet dreje nøglen om, og endnu flere er i dag lukningstruede. Det betyder tab af arbejdspladser, mindre grad af lokal fjernsynsdækning, generelt dårligere fjernsyn, ligesom det ødelægger mulighederne for attraktive sendeflader for de ikke-kommercielle stationer, som er sikret sendetimer på de lokale sendere. Hvis der ikke er kommercielt lokal tv, er der heller ikke ordentlige sendemuligheder for idébaseret tv.

Kombinationen af regulering af sendeflader og opkrævning af afgifter modarbejder et pluralistisk og lokalt elektronisk mediebillende, og derfor ønsker forslagsstillerne en hurtig afvikling af afgifterne under skyldig hensyntagen til ikke-kommercielle stationers produktionsvilkår.

Netværksafgiften er med til at hindre en kvalitetsmæssig udvikling på tv-stationerne. Når der hvert år skal afgives tocifrede millionbeløb til staten, så vil disse penge mangle i tv-stationernes budget til udvikling af nye spændende programmer. Resultatet bliver ofte, at der sendes billige hyldevarer. Billige amerikanske tv-serier kan måske nok fastholde seerne tilstrækkeligt til, at reklameindtægterne er sikret, men det giver hverken høje seertal eller udvikling af dansk dramatik og kultur. Al erfaring fra alle tv-stationer, herunder også DR og TV 2 viser, at de helt høje seertal opnås, når der bliver vist dansk dramatik. Men de lokale tv-stationer har ikke en chance for at få sådanne produktioner finansieret, når de samtidig skal betale netværksafgiften.

Netværksafgiften er også en unfair afgift. Tv-stationerne er jo i konkurrence. Når TV 2 og TV 3 ikke skal betale netværksafgift og TV 2 endda også modta-

ger licensmidler, så er konkurrencesituationen ikke fair. Lokalt får TV 2 licensmidler til TV 2-regionerne, mens konkurrenten på formidling af lokalt stof, de lokale tv-stationer, pålægges en afgift for deres virksomhed. Resultatet bliver naturligvis, at lokal tv ikke har så mange ressourcer til at ansætte journalister til at lave magasinprogrammer om lokale forhold og andre kvalitative tiltag.

Netværksafgiften går til finansiering af de ikke-kommercielle stationer. Samtidig kræver lovgivningen, at de kommercielle lokal-tv-stationer stiller »vinduer« til rådighed for de ikke-kommercielle stationer. Netværksafgiften er en omkostning for de kommercielle stationer. Vinduer til de ikke-kommercielle stationer er en manglende mulighed for indtægt. Således er der den absurde situation, at de kommercielle stationer skal betale for at stille sendetid til rådighed, som samtidig afskærer dem fra indtægter. Det svarer til, at en grønthandler tvinges til at stille udstillingsvindue og andre butiksfaciliteter til rådighed for en hobbygartner og samtidig skal betale tilskud til hobbygartneren. Derfor ønsker forslagsstillerne netværksafgiften afviklet.

Det mest hensigtsmæssige vil være at lave en relativt hurtig afvikling af netværksafgiften. Det kan ske over f.eks. 2 eller 3 år. Det manglende provenu fra netværksafgiften kan findes på anden vis.

Forslagsstillerne har den opfattelse, at ikke-kommercielt tv og radio er vigtige dele af vores mediebillende, det lokale demokrati og af vores kulturliv. Derfor må en tilskudsordning opretholdes. Der har været en række uheldige eksempler på uhensigtsmæssig anvendelse af tilskudsmidlerne, som forslagsstillerne ønsker at undgå fremover. Betingelserne for udbetaling af tilskud skal derfor være så restriktive, at misbrug undgås, og så der kommer masser af kvalitet i radio og tv for pengene.

Den bedste måde at finansiere tilskudsområdet på vil være, at der på Kulturministeriets budget hvert år afsættes en pulje i forbindelse med aftaler om finansloven. Puljen skal ikke være en statisk størrelse. Der kan komme en udvikling, hvor der bliver vækst i ikke-